

Carlo Verdone: Poučení od mého otce a také od mých dětí

V rámci řady článků věnovaných „Patris corde“ papeže Františka, uveřejňuje L'Osservatore Romano rozhovor, který uskutečnil novinář, spisovatel a šéfredaktor Andrea Monda s hercem a režisérem žijícím v Římě, Carlo Verdonem, který říká: „Vypadá to, že rodiče se za obzorem vytratili..., a těm, kteří se mě ptají, s kterým přítelem bych rád povečeřel, odpovídám: se svým dítětem.“

16.08.2021

Máme-li mluvit s Carlem Verdonem o otcovství, je přirozené začít postavou Svatého otce, už proto, že nedávné osobní setkání římského režiséra s Františkem učinilo hluboký vliv na představivost prvního z nich, který neváhá zdůraznit, že ho papež tak nějak zaskočil: „Ano, protože ve srovnání s tím, jak jsem si pamatoval nebo představoval postavy papežů, kteří pro mě byli lidmi, za kterými se „chodí“, tentokrát se mi zdálo, že to je papež, kdo vychází vstříc lidem, a to mě zasáhlo. Stejně tak mě překvapila přirozenost tohoto člověka, jakási jednoduchost, ano, „můžu-li to tak vyjádřit“, protože na jedné straně se jeví jako kterýkoliv jiný člověk, kterého můžete potkat někde v baru, velmi přívětivý a pozorný ke svým hostům, řekl bych velmi lidský; ale na druhé straně,

když vám něco vysvětluje, začíná jednoduše, od podlahy, ale pak začnete pociťovat, že se dostává na vyšší úroveň uvažování, a vy se toho účastníte, a tak se dostává do závratných výšek; trochu jako letadlo, které se řítí po ranveji a pak pomalu stoupá do vzduchu.“

Nemyslíte si, že papež je člověk, který umí být otcem v době, kdy se zdá, že svět se skládá převážně ze sirotků?

Ano, rodiče jako by se za obzorem vytratili. Během setkání použil nejméně desetkrát slovo „my“, které se z našeho běžného jazyka poněkud vytratilo. Dnes stále častěji říkáme „já“, ale papež nám touto naléhavostí připomněl, že musíme používat slovo „my“: my jako společenství, my jako rodina, my jako bratři, my jako celek. Možná je to proto, že rodina prochází v posledních desetiletích velmi vážnou krizí; vztahy trvají jen krátce

a jsme svědky toho, že láska a city se konzumují stejně jak předměty, stejně jak chytré telefony. To vede k jednomu z nejhorších zel ve společnosti, osamělosti. Osamělost je způsobena nedostatkem vztahu mezi dětmi a rodiči a nevím, čím je to vina...

Jak to vysvětlit? Co je jádrem věci?

Tento problém do značné míry závisí na tom, jaký příklad jsou rodiče schopni dát svým dětem. Příklady se netvoří slovy, velkými řečmi. Velkou lekcí je chování rodičů, a to i v tichosti, protože i mlčením se dá vychovávat. Měl jsem rodinu, kde byly příklady na vysoké úrovni: smáli jsme se, žertovali, ale také mlčeli, a když jsem viděl svého otce při práci, jeho profesionalitu, vážnost, soustředěnost (totéž platí o mé matce), pochopil jsem, jaký by měl být život a jak pracovat. V dnešní době se zdá, že tyto příklady nejsou tak časté. Bohužel možná i proto, že

rodiče se se svým věkem nechtějí smířit a chtějí vypadat mladší jak jejich děti; a to je příčinou velkého zmatku. Skutečností je, že jsou jen nezralí, mají zkreslený pohled na život, chybí jim moudrost, kterou tolik potřebujeme, a to je vede k tomu, že život pojmají jako show a vztahy jako spotřební zboží, stejně tak i chytrý telefon, aplikaci, kterou musíte stále aktualizovat, a pak aktualizujete i své pocity, vztahy... protože jinak vítězí nuda. A tak vše prožíváte pod tlakem momentálních instinktů (zprávy jsou v poslední době úděsné, často se sexuálním podtextem). Možná že jsem k těmto závěrům došel příliš pozdě, ale až teď si uvědomuji, že milovat druhého člověka je práce. Milovat není nic jednoduchého, je to každodenní závazek, který má nesmírně krásné, ale i vyčerpávající okamžiky.

Nedávno jste citoval Aenea, který při útěku z Tróje nese na ramenou

svého starého otce Anchise a za ruku jeho syna, symbol ústředního postavení rodiny, proč?

Ten obraz se mi vrátil díky jednomu textu, rozhovoru s Borgesem.

Přimělo mě to zamyslet se nad tím, že starší lidé jsou vzácným dobrem, o který je třeba pečovat, který je třeba chránit, ale dělá se pro ně málo. Staří lidé se blíží ke konci svého života, a přesto vidíme, že se lidé stále snaží čas zastavit, hledají mládí skrze oblečení, plastiky, viagru... stáří nepřijímáme, děsí nás. Ale to je strašné, kvůli tomu nemůžeme prožít toto období našeho života, být lidmi, kteří dávají rady mladším; ztrácíme krásu stáří, která spočívá v tom, že jsme pro druhé záchytným bodem, historickou pamětí, živou moudrostí, která dává plody svých zkušeností svým milovaným blízkým.

V „Patris corde“ papež poukazuje na svatého Josefa jako na vzor

otce, otce, který málo mluví, ale je zde, ve stínu a v tichosti, ale později je tím, kdo činí důležitá rozhodnutí, projevuje úžasnou tvůrčí odvahu. Nemyslíte si jako syn a nyní jako otec svých dětí, že tato tvořivost je základem toho, abychom byli dobrými otci?

Samozřejmě, že to tak je. Měl jsem v tomto ohledu štěstí. Myslím, že všichni otcové by měli dělat trochu to, co dělal ten můj, rád se s námi pobavil; ukázal nám spoustu věcí, kino, cirkus, fotbalové zápasy v Cirku Maximus... a v neděli pak chodil do Národní galerie moderního umění. Vlastně jsme měli doma spoustu abstraktních obrazů, kterým jsme nerozuměli a vyptávali se na ně. A tak nás rodiče v neděli brali do Galerie moderního umění, jako bychom šli do školy. Tak nám tatínek vysvětlil přechod od figurativního k abstraktnímu, od Macchiaioliů k divizionistům, k futuristům... Tyto

tátovy lekce byly opravdu velmi příjemné, v krásném, tichém a čistém prostředí galerie (samozřejmě si velmi dobře pamatuji na bar, který jsme si s bratrem tolik oblíbili). Moc nás to těšilo, že jsme s ním mohli o nedělích chodit do Galerie moderního umění. A další důležitou věcí je podnikat výlety se svými dětmi, jak to dělal můj otec se mnou, s námi. A chtěl bych totéž dělat i se svou rodinou. Cestování je perfektní způsob sdílení, prožíváte spolu emoce a cítíte, že se o vás váš otec v tu chvíli stará. Je stále těžší nalézt lidi, kteří sdílejí určité, stejné věci, a já jsem naštěstí jednoho člověka našel: svého syna. Je pro mě jako přítel. Alespoň jednou týdně sem na pár hodin přijdeme a společně v tichu posloucháme hudbu a sdílíme tuto krásu. Přinese něco, co ještě neznám, a já udělám totéž. Chci, aby si poslechl věci, které nezná, to je moc důležité, utuží to vztah, který rodičovství přesahuje. Těm, kteří se

mě ptají, se kterým přítelem bych chtěl povečeřet, odpovídám: se synem, protože vím, že se s ním nikdy nebudu nudit; je inteligentní, bystrý, kultivovaný. Na jednu stranu bych mohl říci, že jsem to byl samozřejmě já, kdo mu předával informace o mnoha věcech, o umění, o fotografii a filmu, o kinematografii... ale potom v určitém okamžiku přišla doba, kdy moje děti začaly cestovat mnohem víc než já. A důvod jejich cesty je krásný: jdou hledat úžas, ten úžas, který mi určitým způsobem vstúpil můj otec a který jsem jim předal. Takže ano, je pravda, že jsem je naučil spoustu věcí, ale přijde chvíle, kdy vás učí ony, a to je chvíle, kdy musíte být velmi pozorní, musíte jim naslouchat, kdy pochopíte, že už nejsou tak malé, jak si myslíte, ale že vám kladou otázky, předkládají důležité úvahy. Pokud to dokážete pochopit, je to okamžik, kdy se vztah stává pevným. Rodina, která je takto

pevná, se stává pevností, kde máte pocit, že jste chráněni zvláštním teplem, cítíte, že patříte do spolenectví. Vidím, že mé děti žijí svůj život se silným etickým rozměrem, a to mě těší nejvíc, stejně jako když někdy zjistím, že mají více zdravého rozumu, odvahy a síly než já.

Andrea Monda

www.vaticannews.va/es

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/carlo-verdone-pouceni-od-meho-otce-a-take-od-mych-deti/> (29.03.2026)